

ה'תשפ"ג י"ג באדר א"ת

תלבי

אור ובהירות בעבודת השם במשנת ברסלב

גיליון
נו
תשפ"ג

חג הפורים

אור להכנית הלב של איש הישראלי
במער מאד עיר לב השמים לה'
יהבדך, ואין סוף ואין תכלית לתשוקתו

גיליון
מוגדל

לבב חכמה

מושגים בחסידות

התלבשות ניצוצי הנשמות בתוך התפילה

העלאת מין / אותיות התורה הן ניצוצי נשמות / התחדשות - עיבור הנשמות / התלבשות הנשמות בתוך תיבות התפילה

כבר נתבאר שכל התפילות הם בסוד איברי השכינה כביכול, דהיינו שקומת השכינה הולכת ונבנית על ידי תפילותיהם של ישראל. וכל זה הוא על ידי הצדיק, שהוא בבחינת משה-משיח, שהוא דייקא יודע כיצד להרכיב ולהקים את המשכן / קומת השכינה, ויודע לאעלא שייפא בשייפא, להעלות כל תפילה ותפילה למקומה, ובכך לגלות מלכות ה' בעולם. ולכן צריך להביא את התפילות להצדיק [על ידי ההתקשרות אליו] כדי שהוא יעלה ויקים אותם.

אך הנה, לא לכל התפילות יש את הכח הזה של בנין המשכן / תיקון קומת השכינה. אלא רק התפילות שיש בהם את הבחינה הנקראת "העלאת מין" [מין נוקבין] שזה סוד ענין אתערותא דלתנא, שהמקבל מעורר את הרצון של המשפיע, להשפיע ולהאיר אליו. ואלו הן התפילות הקשורות לתורה, דהיינו התפילות שהאדם מתפלל שיזכה לקיום התורה. התפילות הללו הם בסוד איברי המשכן אשר הצדיק - משה משיח - מקים באמצעותם את קומת השכינה, כאמור.

סוד הדברים: כי הנה התורה הנלמדת כראוי, דהיינו כשהאדם לומד במטרה על מנת לשמור את מצוות ה' ולא לעבור על רצונו ח"ו, אזי אותיות התורה הללו הם ניצוצי נשמות (משא"כ כשאין לימודו כראוי, אזי אין תורתו בבחי' נשמות). כי ס' רבוא אותיות התורה הן בסוד ס' ריבוא נשמות ישראל, וניצוצי נשמות אלו מתלבשות בתוך תיבות התפילה שהלומד הזה מתפלל.

ועצם ההתלבשות הזאת מאירה את התפילה שתפעל יותר, כי הנשמות תאבין להיכלל בתפילתו, מכיון שהתפילה [הראויה, לזכות לקיום התורה] היא בסוד השכינה. ומאידך, התפילה מאירה את הנשמות, בזה שהן מתחדשות שם בבחינת "עיבור" - דהיינו כשניצוצי הנשמות הן בלתי מתוקנות, והן צריכין להיבנות ולהיתקן מחדש עד שיהיו בשלימותן, אזי כשמאירין עליהם הארה כזאת שבונה ומתקן אותם, בחינה זו נקראת "עיבור". ותפילות כאלו, הן הן שמרכיבות כביכול את קומת השכינה.

"וְכַל הַתּוֹרָה שְׂאֵדָם לִמּוּד לְשִׁמּוּר וְלַעֲשׂוֹת, כָּל הָאוֹתוּתוֹת הֵם נִיצוּצֵי נְשָׁמוֹת, וְהֵם נִתְלַבְּשִׁים בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה, וְנִתְחַדְּשִׁים שָׁם בְּבִחִינַת עֵיבוֹר... וְהֵן מְאִירִין זֶה לָזֶה; הַנְּשָׁמוֹת מְאִירִין לְהַתּוֹרָה בְּבִחִינַת הַעֲלָאת מִן נוֹקְבִין, וְהַתּוֹרָה מְאִירָה לְהַנְשָׁמוֹת בְּבִחִינַת חֲדוּשֵׁן, שֶׁהִיא מְחַדְּשֶׁת אוֹתָם בְּבִחִינַת עֵיבוֹר" (ליקוטי מוהר"ן, ב.ב.)

אחת מהם נקראת "ארור המן" והשניה "ברוך מרדכי", ולשם אנו עולים בכח שמחת משה. היין של יום הפורים...
ר' מנחם: מה זה אומר למעשה שאין חילוק בין ארור המן לברוך מרדכי? האם מותר לי להבין מה זה אומר, גם כשעדיין איני שיכור?
רבי שמחה: אני נהנה משאלותיך... אתה לא מוותר... ובכן, שים לב:

כשאנו שותים 'עד דלא ידע', מתגלה הקשר הכי עמוק שלנו עם השם יתברך, ושם מתגלה לנו שכל המעברים שעוברים עלינו, כל החושך וההסתרה, כל ההעלמות וההשלכות, שהם בחינת "ארור המן" - כולם הם בעצם "ברוך מרדכי"; החושך הוא אמצעי לגלות את האור, השקר בא להעמיק את הקשר, והנגיע בפנימיותו הוא ענ"ג...

ר' מנחם: ומה יש לנו מכל זה, לאחר הנחיתה למקום החושך והשקר והנגע?
רבי שמחה: שגם כשאנו חוזרים אחר שקיעת חמתה פורים, לאותו מקום בו "ארור המן" חוגג כהרגלו - אנחנו כבר מסתכלים עליו בצורה הנכונה. הוא כבר לא יכול להרחיק אותנו מה', כי אנחנו יודעים כבר מה מסתתר מתחתיו.

גם אם ביום שלאחר, אנו נפגשים שוב עם הקרירות העמלקית, הקרירות שמאפשרת לנו לישון גם אחרי זמן ק"ש הראשון, ונותנת לנו לבלוע ברכה במהירות - זה לא גורם לנו לפרוש מהתכניות והרצונות להיות ירא-שמים. כי אנחנו יודעים כבר שהכל זה רק ציפוי דק, שיעלם עם מעט התאמצות...
כבר אי אפשר לרמות אותנו... פורים מתגלה הסוד. וגם אם למחרת הסוד חוזר ומתכסה, כבר לא יועיל כלום... לאורו ניסע ונלך... כי זוהי מציאותנו הפנימית... *

מי שעניו פקוחות, מבין שמלחמת עולם מתרחשת בדורנו זה: מלחמה על ההכרה בטוב שבתוכנו; עמלק מתגבר באלפי צורותיו ותחפושותיו, להחדיד ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו את ההרגשה: רק ער כל היום! [סופי תיבות "עמלק"].

אבל, כשה' עוזר ובמשתה היין המסכה נופלת, התחפשות מתמוגגת, והסוד מתגלה - אז מבינים שבעצם אין כאן 'רק' רע כל היום, יש כאן דבר אחר לגמרי: שבע יפול צדיק וקם! [סופי תיבות "עמלק"] אותו עמלק, אותם סופי תיבות, אבל של פסוקים שונים לגמרי... אותם מעברים, אותם קשים, אבל עם פירוש אחר לגמרי... אני לא אחד ש'ירק רע כל היום!'. אני הילום יקר, מלא ברצונות טובים, אשר עליו אמר הפסוק "שבע יפול צדיק וקם!"

רבי שמחה: נו, ר' מנחם, אתה מוכן כבר להמראה?
ר' מנחם: איזה המראה? אתה נוסע לרבינו לפורים?
רבי שמחה: לא. אני מדבר על ההמראה של 'משתה היין'...
ר' מנחם: להיכן ממריאים במשתה היין?
רבי שמחה: ממריאים וטסים למקום גבוה כזה, ששם אין חילוק בין ארור המן לברוך מרדכי...
ר' מנחם: אה, לזה התכוונת... ובכן, גם אני שמח מאד על ההמראה הממששת ובאה, אבל יש לי בעיה רצינית עם הנחיתה... אני אכן ממריא בשעת משתה היין למוחין גדולים מאד, אבל 'כשוך משתה היין, זכר את ושת'... ואני חוזר לאותו מקום בו הייתי לפני זה.

רבי שמחה: נו, וואס איז אזוי שלעכט?
ר' מנחם: לא אמרתי שזה 'שלעכט', אמרתי רק שזה מאכזב אותי כל פעם מחדש; אני לא מבין בדיוק מה התועלת שיוצאת לי למחרת יום הפורים, מכל ההרגשות הנפלאות של משתה היין. ואדגיש: פשוט וברור שיש לי חיות עצומה ממשתה היין, ואני גם מאמין באמונה שלימה שאני עושה בזה נחת רוח להשם יתברך, ואני מרוויח מזה רווחים נצחיים לעד ולנצח נצחים. אלא שאני מרגיש שמכל ההרגשות הנעלות לא נשאר לי הרבה ביום שלמחרת...

רבי שמחה: אשריך שאתה חושב לפני פורים על מחרת פורים... שמעתי פעם מאחד מאנ"ש שהתורה הידועה בליקוטי מוהר"ן (ליקוטי מוהר"ן תניינא תורה ע"ד) המדברת מקדושת פורים ואשר עליה מיוסדת התפילה הנוראה על פורים (ליקוטי תפילות ח"ב, תפילה ל"ז) מתחילה עם המילים "אחר פורים" - - - ללמדך שעיקר הפורים הוא כדי שנוכל להתחיל התחלה חדשה, שתימשך בכל עוז ותעצומות אחר פורים, עד לפורים הבא, בשנת ה'תשפ"ד...
ר' מנחם: אז מה באמת הפשט? מה נשאר לנו למעשה אחר פורים מחרת הפלאות של משתה היין? הרי כל המוחין נעלמים אחר כך? הרי המטוס שממריא גבוה גבוה עד דלא ידע, נוחת חזרה לתוך המציאות של ארור המן וברוך מרדכי...
רבי שמחה: בחי' ר' מנחם: ביום רגיל אנחנו לא אמורים לחיות עם השגה של 'עד דלא ידע'. אבל אם כבר הצלחת, בשעת ה'טיסה', לראות שלמעלה אין הבדל בין ארור המן לברוך מרדכי. אזי גם כשאתה 'נוחת' לתוך המציאות היומיומית הרגילה - גם אז אתה לא נבהל כל כך מהמן הארור, כי אתה זוכר שבשורש הוא לא כמו שהוא נראה כאן למטה...

ר' מנחם: דיברת מילים גבוהות, ולא הצלחתי להבין מה כוונתך למעשה?
רבי שמחה: אסביר את עצמי: כשאנו שותים את היין בפורים ומגיעים למצב של "עד דלא ידע" בין ארור המן לברוך מרדכי, זה לא אומר שהשתבשה דעתנו עלינו עד שאין אנו יודעים להבחין בין ארור המן לברוך מרדכי, ותו לא מידי. היין, הריקודים והכרורים, הרימו אותנו למקום כזה גבוה ששם באמת אין חילוק בין ארור המן לברוך מרדכי... כן, ממש כן! יש מקום ששם עדיין לא התפצלו שני הדרכים אשר

לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתַּה וְשִׂמְחָה!

סעודת פורים

אחת העבודות הנפלאות של פורים, הוא 'סעודת פורים', משתה ושמחה. אשר אז, בעת האכילה ושתייה, ממשיכים את כל האורות הנפלאים שנתגלו בקריאת המגילה, לבל יסתלקו מאתנו, כמבואר בכתבי האריז"ל.

והנה, בליקוטי הלכות, נאמרו רזין עילאין בסוד סעודה זו, ואין המקום לפרטם באריכות כי רבים הם, ולכן נזכיר רק כמה מהם בקיצור נמרץ, ובסוף כל סעיף נכתוב את הכוונה העולה למעשה.

א. כל עצת המן ואחשוורוש היה להכשיל את כלל ישראל בפגם האכילה, כדי להגביר עליהם את השינה, ולהפילם מכל השבעים פנים של תורה (כמבואר בליקוטי מוהר"ן תורה ס', שע"י אכילה שאינה כראוי נופל האדם לשינה רוחנית רח"ל). ולכן אנו אוכלים סעודת פורים, אכילה קדושה ונוראה, אשר לא זו בלבד שאינה מפלת את האדם לשינה, אלא אדרבא, מעוררת אותו משינתו הרוחנית, וזוכה לזכרון דקדושה (ליקוטי הלכות, פורים א, א).

לכן יכוון בעת הסעודה, שיזכה להתעורר על ידי זה משינתו הרוחנית!

ב. כל הפגם של 'סעודתו של אותו רשע' היה שעל ידי זה פגמו ב'דעת' ונפלו ל'הסתרה'. ולכן אוכלים סעודת פורים, אכילה קדושה ונוראה, אשר לא זו בלבד שאינה פוגמת את הדעת, אלא אדרבא, זוכים על ידה לשלימות הדעת, ולצאת מכל ההסתרות (שם, ז).

לכן יכוון בעת הסעודה, שיזכה על ידי זה לשלימות הדעת, ולצאת מכל ההסתרות!

ג. על ידי שלימות הדעת והתגלות ההסתרה, זוכים שהאכילה היא בחינת 'לחם מן השמים', ולכן מצוה להרבות בסעודת פורים, כי הוא לחם קדוש מן השמים (שם).

לכן יכוון בעת הסעודה, שהוא אוכל עתה אכילה קדושה, אכילה שהיא "לחם מן השמים" ממשי!

ד. ביום זה של פורים מתגלה הארת מרדכי ואסתר, שהוא הארת "נעשה ונשמע", שמקבלים את התורה מחדש באהבה. וע"י קבלת והשגת התורה זוכים לאכילה בקדושה (בבחינת "ותורתך בתוך מעי", וגם התורה נקראת אכילה כמו שכתוב "לכו לחמו בלחמי"). והסוד בזה הוא: כי ע"י "נעשה ונשמע" זוכים לעזות דקדושה, ולשבר עזות הגוף, ועי"ז יכולה הנשמה להתקרב ולהאיר בתוך הגוף, וזוכים לאכילה בקדושה, שתתחבר הנשמה עם הגוף (ליקוטי הלכות, עירובי תחומין ד, יח).

ולכן יכוון בעת הסעודה, שיזכה על ידי זה שהנשמה שלו תתקרב אל הגוף, ותאיר בתוכו את כל ההשגות שהיא משיגה! (עיין היטב בליקוטי מוהר"ן תורה כ"ב ותבין)

ה. בפורים נמשך עלינו ה"רוח חיים" דקדושה של הצדיק האמת, בחינת מרדכי. ועיקר הרוח חיים אנו ממשיכים בעת הסעודה, שהרי האכילה היא זו שנותנת את החיות לאדם, כי על ידה נמשך הרוח חיים דקדושה (כמו

שכתוב "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם", והכוונה על 'מוצא פי השם', שהוא האלקות והרוח חיים דקדושה, שנמצא בתוך הלחם). ועל ידי המשכת הרוח חיים דקדושה, נשלמים כל החסרונות (כמבואר בליקוטי מוהר"ן תורה ח', עי"ש). (ליקוטי הלכות, העושה שליח לגבות חובו ג, טו).

ולכן יכוון בעת הסעודה, להמשיך על עצמו על ידי האכילה רוח חיים דקדושה ממרדכי הצדיק, רוח של חיות דקדושה, אשר על ידה יושלמו כל חסרונותיו!

ו. בפורים נמשכת הארה עצומה של "יראה" גבוהה מאד מאד, הנקראת "יראה עילאה דעילאה", שהיא סוד שרביט הזהב שמושיט לנו המלך; יראה עצומה, שאינה מפילה

נהמת לב

לזכות לקדושת ה"משתה ושמחה"!

וְנִזְכָּה לְקִים סְעוּדַת פּוּרִים בְּשִׁלְמוֹת גְּדוֹל וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה. וְנִזְכָּה לְקִים מִצְוֹת הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים כַּאֲשֶׁר צִוּוּנוּ חֻמְיָנוּ וּזְכוּנוֹם לְבְרָכָה. וְתַעֲזָרוּנוּ וְתִשְׁמְרָנוּ שְׁלֵא יִדָּק לָנוּ הַשְּׂתִיָּה וְהַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים כְּלָל לֹא בְּנוֹף וְלֹא בְּנַפְשׁוֹ, וְלֹא נִדָּק שׁוּם אָדָם וְלֹא שׁוּם דָּבָר עַל יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת. רַק נִזְכָּה עַל יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים לְבֹא לְתוֹךְ שִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְתוֹרָה רַבָּה וְעֲצוּמָה מְאֹד, לְתוֹךְ שִׂמְחָה שֶׁל פּוּרִים, אֲשֶׁר אֵז מְאִיר הָאָרֶז נִפְלְאוֹה וְעֲצוּמָה שֶׁהוּא הָאָרֶז מְרַדְּכֵנוּ, אֲשֶׁר אֵין דְּגֻמְתָּהּ בְּכָל יְמֵי הַשָּׁנָה.

בכל מקום, כי 'מלוא כל הארץ כבודו', וגם במקומות הנמוכים ביותר, ובנפילות הקשות ביותר, גם שם נמצא השם יתברך אתנו עמנו ואצלנו. וכשזוכה לידע שני חלקים אלו יחד, זוכה ל'הארת הרצון', שיהיו לו רצונות וכיסופים וגעגועים אמיתיים להשם יתברך).

והנה, שני הארות אלו, 'איה מקום כבודו' ו'מלוא כל הארץ כבודו', הוא הארת "מרדכי ואסתר". ובשעת הסעודה של פורים, אז נמשך על האדם שני הארות נוראות אלו, ועל ידי זה זוכה בעת האכילה להארת הרצון.

ולכן יכוון בעת הסעודה, שיזכה להמשיך עליו אז הארת מרדכי ואסתר, הארת איה ומלוא, ועל ידי זה יזכה להארת הרצון!

שתיית היין עד דלא ידע:

בתוך הסעודה יש את מצות ה'משתה ושמחה'; שזהו עיקר מצות היום; לשתות יין 'עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי', וכבר ידוע דעת רבינו שיש לשתות יין רב עד דלא ידע כפשוטו ממש. ועי"ז ממשיכים הארה נפלאה גם לחלקי הקדושה שנפלו בעומק ה"ארור המן", כמבואר בכתבי האריז"ל.

והנה, בליקוטי הלכות, נאמרו רזין עילאין בסוד זה של שתיית היין, ואין המקום לפרטם באריכות כי רבים הם, ולכן נזכיר רק שניים מהם בקיצור נמרץ, ובסוף כל סעיף נכתוב את הכוונה העולה למעשה.

ה. בפורים נמשך הארה עצומה מההשגה של לעתיד לבוא, אשר אז יתהפכו כל העוונות לזכויות, ומהעוונות יהיה נעשה 'תורה', ויתבטל זוהמת הנחש לגמרי. וכששותה יין 'עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי', זוכה להמשיך עליו הארה נפלאה זו, עד שכל ה"ארור המן" שהוא זוהמת הנחש שממנו באים כל העוונות, נתהפך לזכויות, לבחינה של "ברוך מרדכי" (ליקוטי הלכות, עירובי תחומין ד, יח).

לכן יכוון בעת השתייה, להמשיך על עצמו הארה מלעתי לבוא, שיתעורר כל כך בתשובה מאהבה, עד שיתהפכו כל עוונותיו לזכויות, וכל ה"ארור המן" שבו יתהפך ל"ברוך מרדכי"!

ט. כפי שכבר כתבנו לעיל, בפורים נמשך "יראה עילאה דעילאה", שהיא יראה נפלאה כזו שיכולה להחיות גם את הרחוקים ביותר. ולכן שותים יין רב בפורים, כי היין הוא סוד ה"גבורות קדושות", שהוא בחינת "יראה עילאה". ובפורים שמתגלה היראה עילאה דעילאה, מצוה להרבות בשתיית יין, להמשיך יראה זו. וכששותה 'עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי', ממשיך הארה גם לניצוץ שנמצא בתוך קליפת המן, והיינו שממשיך את היראה גם למקומות הרחוקים ביותר (ליקוטי הלכות, בכור בהמה טהורה ד, כה).

לכן יכוון בעת השתייה, להמשיך על עצמו על ידי היין ששותה, "גבורות קדושות", "יראה עילאה דעילאה", עד שתאיר היראה גם לחלקים הרחוקים הרחוקים מאד ושקועים בקליפת המן!

את האדם מרוממת ומחיה אותו, ונותנת לו חשק וכח לעבודת ה'. ועיקר היראה הזאת נמשכת בעת סעודת פורים, כי כבר לימדנו רבינו שבשעת האכילה ניגשת היראה אל האדם (עיין בליקוטי מוהר"ן תורה ס"ב) ולכן גם בפורים, עיקר הזמן שניגשת ה"יראה עילאה דעילאה" אל האדם, הוא בשעת הסעודה (ליקוטי הלכות, בכור בהמה טהורה ד, כב).

ולכן יכוון בעת הסעודה, שיזכה להמשיך עליו אז "יראה עילאה דעילאה", פחד עצום מהשם יתברך באופן נפלא כזה, שהפחד יגרום לו חיות וחשק לעבודת ה', ותחיה אותו גם במקומות הנמוכים ביותר!

ז. רבינו גילה לנו (בליקוטי מוהר"ן תניינא תורה ז') שעל ידי שנמשך על האדם הארת 'בן ותלמיד', הארת 'איה מקום כבודו ומלוא כל הארץ כבודו', זוכים להארת הרצון. (פירוש: על ידי שנמשך על האדם דעת, לידע מצד אחד שצריך תמיד לחפש ולבקש אחר ה' יותר ויותר, ולחתור תמיד למדרגות גבוהות יותר, ולחפש ולדרוש 'איה מקום כבודו'. ומאידך, צריך לדעת שה' נמצא אתנו

ומשתה ושמחה ויום טוב

כשאדם רוצה לזכות לתשובה, הוא צריך לבוא למידת הבושה, עד שיתבייש להושיט המאכל לפיו, ואז כשחוזר בתשובה, והשי"ת מוחל עוונותיו, הוא מעביר חרפתו ובשתו, בבחינת ביום שהוא לא תבושי מכל עלילותיך. ואז מתקיימת ההבטחה ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם ה' אלקיכם אשר עשה עמכם להפליא ולא יבושו עמי לעולם.

ולכל זה זוכין בפורים, שאז עושים תשובה מאהבה כידוע, ועל כן קודם פורים מתענים תענית אסתר, כי התענית בשביל תשובה, וכמו שידוע שהבעל תשובה צריך להתענות כדי לתקן ולכפר חטאיו, היינו שבתענית אסתר ממשיכים על עצמינו בושה הנ"ל עד שמתביישים להושיט המאכל לפינו, ואחר כך בפורים אוכלים ושותים ושמחים, בחינת המבואר בפסוק אריתי מורי עם בשמי זה בחינת מרדכי ואסתר, 'מורי' זה בחינת מרדכי מר דרו. 'עם בשמי' זה בחינת אסתר שנקראת הדסה, היינו שבפורים שהוא זמן שמחת והארת מרדכי ואסתר, אז 'אכלתי יערי עם דבשי פירש רש"י, שקיבל מה שאינו ראוי עם הראוי, זה בחינת שמחת פורים שהשם יתברך מקבל באהבה כל מה שעושים ישראל מחמת שמחת פורים, אף על פי שיש בהם ענייני צחוק ודרך שטות שנראה כאינו ראוי, אף על פי כן השם יתברך מקבל הכל באהבה מחמת שעושים זאת מחמת שמחת פורים הגדולה מאד.

ואז אומר השם יתברך אכלו רעים שתו ושכרו דודים. כי השם יתברך, כביכול, בעצמו מבקש את ישראל שיאכלו וישתו בשמחה ולא יתביישו עוד, וזה בחינת משלוח מנות איש לרעהו שאנו מתדבקים במדותיו יתברך וממשיכים הארה זאת בפורים, דהיינו שכל אחד שולח לחבירו מנות ומאכלים לשמחו ולחזקו שיאכל וישתה סעודת פורים ולא יתבייש עוד, כי גם השם יתברך מזהיר ומבקש אז את ישראל שיאכלו וישתו ולא יתביישו.

(ליקוטי הלכות תפילין ו')

וכאשר אבדתי אבדתי

לפעמים נראה לאדם הנכנס לעבודת ה', כי לפי מעשיו וריבוי קלקוליו שוב אינו לרצון לפני ה' יתברך. ואז, שני דרכים לפניו: יש דרך לפני איש לפרוש ח"ו ולעזוב גם את מעט רצונותיו וכיסופיו שיש לו עדיין, וכמובן, אחרית דרך כזו מי ישורנה.

אבל הדרך השני, הוא מה שלימד מרדכי הצדיק את אסתר המלכה - "לבוא אל המלך אשר לא כדת", ודרשו רז"ל "שלא כדת של תורה". היינו ש"אפילו אם אני יודע בעצמי שעל פי דת של תורה בוודאי איני ראוי לבוא לפני המלך להתפלל לפניו, כפי מה שאני יודע חטאתי ועוונותי, אף על פי כן אבוא לפניו שלא כדת. וכאשר אבדתי אבדתי, שאם ח"ו אינו לרצון תפילותיי והתבודדותי עתה לפניו, מריבוי קלקולי - כאשר אבדתי על ידי מעשי הרעים אבדתי, ויעשה ה' יתברך עמי מה שירצה, אני תמיד אייחל ואצעק לה' יתברך אולי ירחם".

בקשר לזה מסופר על רבי אברהם ב"ר נחמן ז"ל שפעם דיבר ועורר את אנ"ש על ההנהגה הראויה והנהוגה מקדמת דנא, שלא להיכנס לצינן רבינו בלי טבילת מקוה, וכאשר שמע זאת החסיד ר' ישראל כהן ז"ל, אשר היה בטבעו חלוש מאוד, ובימות החורף לא היה יכול להקפיד על הנהגה זו, התאנח ואמר "כאשר אבדתי אבדתי", כיון ששמע זאת ר' אברהם ענה ואמר לו: אם אתה הולך עם ההלכה הזאת, הנך רשאי לילך אף כן לצינן..

(ע"פ ליקוטי הלכות, בכור בהמה טהורה ד')

ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך

כל מהותו של יהודי הוא תפילה, והוא עיקר ההתחברות ודביקות לה' יתברך, כך שאפילו כשאין רואין שום ישועה צריכין להאמין שאין שום תפילה לריק חס ושלום ולהתחזק בתפילה יותר.

אבל לפעמים דווקא לאחר שרואים איזה ישועה, שוכחים משאר הישועות אשר עדיין חסרים, ומפסיקים להתפלל, וצריך לדעת שאף על פי שבוודאי צריכים לשמוח בישועת ה' ולהיות מודה על העבר, אף על פי כן צריכים להמשיך לבקש על להבא, כי עדיין אנו צריכין הרבה ישועות מאוד כל ימי חיינו עד שנזכה למה שאנו צריכין לבוא אשר בשביל זה באנו לעולם הזה, ועל כן צריכין עדיין להרבות בתפילה.

וזה שמצינו באסתר, שאפילו כשראתה ישועה גדולה ונפלאה וניסים נוראים כאלה שכבר הוכרח המן להרכיב את מרדכי ברחוב העיר ולקרוא לפניו ככה יעשה לאיש וכו' ואחר כך נפל לגמרי ותלו אותו על העץ, אף על פי כן גם אחר כך כתיב ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפול לפני רגליו ותבך ותתחנן לו להעביר את רעת המן וכו'. היינו אפילו כשכנסת ישראל רואה ישועות וניסים גדולים ונפלאים שהסטרא אחרא נפלה מאד, אף על פי כן אינם מסתפקים בזה ועדיין הם עומדים מתפללים ובוכים ומתחננים לפניו כבן המתחטא לפני אביו שיעביר את רעת המן שהוא הסטרא אחרא לגמרי, ושיזכה להיטהר ולהתקדש לגמרי, כי אף על פי שכבר עשה לנו ה' יתברך ניסים וישועות הרבה ואנו צריכים להודות לו עליהם ולשמוח בהם תמיד, אף על פי כן אנו צריכים עדיין להרבות בתפילה מאד, כי עדיין אנו צריכים ישועות רבות כל ימי חיינו וכו"ל.

וכן מרדכי הצדיק אף הוא המשיך להעתיק ולהפציר בתפילה, כמו שכתוב וישב מרדכי ואמר רבותינו זכרונם לברכה ששב לשקו ולתעניתו, היינו כנ"ל שאף על פי שראה ישועה כזאת, אף על פי כן צעק יותר.

(ליקוטי הלכות נחלות ד')

ויאהב המלך את אסתר מפל הנשים

פעם בליל פורים לאחר קריאת המגילה, אמר ר' פינחס קיבליטשער ז"ל לתלמידיו, רמז למעלת ההתבודדות ממגילת אסתר מנלן, ויען ויאמר, הלא זה עתה קראנו הפסוק 'ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים', והנה אשה היא בחינת התפילה, כמבואר בליקוטי מוהר"ן כמה פעמים, (וכמו שכתב רבינו בתורה א' שבחלק שני, על הכתוב ותהי אסתר נושאת חן בעיני כל רואיה על ענין התפילה).

ואמר ר' פינחס, אם כן, כך הוא פירוש הכתוב, ויאהב המלך, מי הוא המלך? הלא הוא מלכו של עולם, את אסתר, התפילה שהיא בהסתור ובהצנע בינו לבין קונו, מכל הנשים, כי תפילה זו חשובה וחביבה היא ביותר בעיני המלך הקדוש, יותר מכל שאר התפילות, כי היא בבחינת שפכי כמים לבך נוכח פני ה', נוכח פתח בית המלך..

כאשר שמעו אנשי שלומינו דקיבליטש את דבריו, אצו ורצו מיד אל עבר השדה אשר מחוץ לעיר, והתחילו לצעוק אל ה' כחיות הנוהמות ביער למשך כל הלילה הקדושה של פורים, אכן, בלילה ההוא נדדה שנת המלך...

(שיש"ק)

סכנת היאוש!

מושגים המתבערים במאמר:

ויגבה ליבו בדרכי ה' – החלש יאמר גיבור אני – נאווה כשרה ונאווה פסולה – מידת העקשנות – העקשן יצליח – "במופלא ממך אל תדרוש" – ריבוי אור גורם שבירת הכלים – אל "יתיאש" מן הרחמים – "אין שום יאוש בעולם כלל" – תמימות ופשיטות – "לא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני" – ישוב הדעת אמיתית – סוד ההצלחה – החפץ באמת מוסרים לו מלאך של אמת

שאלה: לאחרונה אני מרגיש צמאון גדול להתקרב להשי"ת, ואני נמשך מאד לתורת ברסלב. אולם דא עקא, היות ובתורת ברסלב מדובר הרבה מאד על ענין ה'יאוש', וש'אין יאוש בעולם כלל', וכו' וכו'. זה קצת מפחיד אותי, עצם הדבר להתעסק עם זה. אך מצד שני אני מרגיש שהתקוה היחידה שיש לי כיצד באמת אזכה להתחיל לחיות חיים אמיתיים עם טעם של חיות ביהדות, זה רק בדרך של 'ברסלב'. ובכן: מה אעשה?

ואכן זה שחסידי ברסלב עסוקים עם זה כל הזמן, זה גופא הסיבה שהתרחקו מהם במהלך כל הדורות!

שמה תאמר: מדוע בכל זאת אתה רואה חסידי ברסלב שחיים חיים טובים, חיים אמיתיים, והם שמחים? לא מחכמה שאלת זאת, כי אדרבה, הא גופא, בגלל שהם כל כך מיואשים לא נותר להם ברירה אלא להתחזק ולשמוח, ודוק ותשכח. (ובמאמר המוסגר, לדעתי כל הבנתם במאמר "אין שום יאוש בעולם כלל" הוא טעות, ולא הבינו כלל וכלל, וחבל עליהם שהם לא מבררים את הדברים אצלי. כי הפירוש הנכון לדעתי הוא "שאין כזה דבר 'יאוש' בכלל", והראיה, כי לך נא וראה שאף אחד לא מתייאש, חוץ מחסידי ברסלב שנלחמים על חינום בזה).

ובכן, אם חפץ אתה באמת, צא נא בעקבי הצאן, ולך בדרך הזה שאני הלכתי בו ותצליח כמוני. והנני יכול להעיד על עצמי בנאמנות כמאה עדים, שאני כשלעצמי אין לי שום נסיון כלל עם 'יאוש', כי איני נכנס לזה ואיני מתעסק בזה כלל. ותהילה לא-ל, אני יודע את מדרגתי בתמימות ובפשיטות, ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני, ומעולם דרכתי בדרך זה, ולכן אני זוכה לחיות ביישוב הדעת אמיתית, וזה סוד הצלחתי.

ואסיים בטוב, וכפי הנראה שאכן חפץ אמת אתה, כי מובא בספרים שהחפץ באמת מוסרים לו מלאך של אמת...

וכי לזה הצלחה תיקרא?! (ומה שידוע מהגר"א ש"עקשן יצליח", ענין זה דורש אריכות בפני עצמו, עכ"פ ודאי שלא כל הרוצה ליטול את השם יבוא ויטול).

ומאיך, גם אלה שזכו וראו פרי בעמלם, וכי לזה הצלחה תיקרא?! אתמהה! הבה ונתבונן: הרי מהיכן נובע היאוש, הלאו זהה שהאדם רוצה לזכות למעלות ולדרגות שהם יותר גבוהות ממנו, והוא רואה שעובר עליו מה שעובר, ודוקא בדברים שהוא רוצה לזכות בהם הוא נכשל שוב ושוב - מזה נובע סכנת היאוש. ובכן, הגע בעצמך: אלו האנשים שאכן זכו לדרגות גדולות של קדושה וטהרה, או לדרגות גדולות בעבודת התפילה או בעסק התורה, ועל זה הדרך בכל מידה נכונה, מצד שלא התייאשו והפצירו בתפילה והתחזקו וכו' וכו' - וכי אין כאן האיסור הנורא של "במופלא ממך אל תדרוש"? הרי גם כל מתחיל בקבלה יודע שעצם הענין לחקור ולדרוש במה שגבוה ממך, הוא הפגם הגדול ביותר, וריבוי אור גורם שבירת הכלים, כידוע.

ובכלל, עצם המושג 'יאוש', זה הרי מושג שאנו מוצאים בהל' השבת אבידה ותו לא, ומה הקשר בכלל ליאוש בעבודת ה' ומדוע כל הספרים הקודמים לא התעסקו בזה כלל וכלל (כידוע למי שבקי בהם כמוני) אם היאוש כל כך מסוכן? (ולשון חז"ל אל "יתיאש" מן הרחמים, לא שייך כלל וכלל לעניינינו, כי שם מדובר על איזה פרט מסוים מאד בתפילה, ולא כדרך בעבודת ה', והבו כי קיצרתי ואני סומך על הבנתך לבר...)

תשובה: ראשית, תודה לה' שחנן אותך בדת נכונה ואמיתית, ואתה יודע למי לפנות לברר שאלה סבוכה זו. וגם תודה לה' על שתפסת את עצמך מבעוד מועד, ולא כשכבר מאוחר מדאי, ה' ישמרנו...

ובכן, כאמור, זכית לידע למי לפנות לברר הנושא. ואכן נער הייתי וגם זקנתתי, וגם זקנה וגם חכמה יש כאן. עברתי ב"ה הרבה מאד בחיים, וראה כיצד זכיתי והצלחתי ועשיתי פרי, וראה לאיזה דרגות נעלות אפשר לזכות. (ונא ידידי, אל תתפלא עלי שאולי זה נראה לך קצת לשון של גאווה ח"ו וכדו', אך האמת אינו כן כלל וכלל, שהרי בידוע ומכירך קא עסקינן, ואתה מכיר אותי זה כבר כמה וכמה שנים, ואתה יודע שלמעשה כך היא האמת, וממילא אין כאן שום חשש של גאווה פסולה, כי הרי כתיב ויגבה ליבו בדרכי ה', ועוד כתיב שהחלש יאמר גיבור אני, ובפרט כשכולם מכירים בזה ואינן בן-יחיד בזה, והרי בדבר ידוע ומפורסם דאית ליה קלא לא חיישינן כלל לגאווה, כידוע).

ובכן, למעשה: היטבת לחשוש, ופשוט וברור שעצם ההתעסקות עם ענין היאוש, מסוכן מאד מאד, וזה גופא מפיל ליאוש נורא כפול ומכופל שבעתים. והחוש יעיד על זה שרבים וטובים שניסו להתחכם בזה, כולם ממש לא הצליחו בזה. שכן, ממה נפשך; או שטרם עלתה בידם להוציא מן הכח אל הפועל את תשוקתם, וממילא נפלו למידת העקשנות, ומידת העקשנות גופא זה דבר נורא, וכידוע שהצדיקים הקודמים דרכם היה שלא להתעקש כלל, ואם כן,

ובְּכֹל יוֹם וְיוֹם מְרַדְּכִי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֲצַר בֵּית הַנְּשִׁים

מרדכי הצדיק מתהלך לפני חצר בית הנשים, מי הם אותם הנשים, הלא המה בני אדם אשר נקראים נשים, ובהם שלשה בחינות: (א) יש אשר נקראים נשים מלשון שנשו וקפצו ממקומו של עולם, שנתרחקו מהשם יתברך. (ב) ויש שכבר היו קצת אצל השם יתברך, אך שכבר שכחו אותו יתברך. וזה הנשים, לשון שכחה. כמו שכתוב כי שנשי אלקים וכו', שכבר שכחו את השם יתברך. (ג) ויש שגם עתה זוכרים את השם יתברך, אך שנשתה גבורתם ואין לאל ידם להתגבר על יצרם. ובשביל זה נקראים בשם נשים, מחמת שלש בחינות הנ"ל.

ועל ידי כל זה הם רחוקים מהשם יתברך, והשם יתברך נסתר מהם בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה. ומרדכי, הוא יכול להוכיח ולהזהיר אותם, ולגלות להם דעת, שעל ידי הדעת הזו מודיע להם שאפילו בהסתרה שבתוך ההסתרה בוודאי גם שם מלוּבש השי"ת, ובזה מגלים ההסתרה שבתוך הסתרה, וזה לדעת את שלום אסתר. שעל ידי זה עושה דעת, מהסתרה שבתוך הסתרה, שהיא בחינת אסתר, בחינת הסתר אסתר.

(ע"פ ליקוטי מוה"ר"ן ז')

לֵךְ פְּנוּס אֶת כָּל הַיְהוּדִים

עיקר מפלת המן הוא: התקבצות נפשות ישראל כולם, כאיש אחד בלב אחד. ועל כן כשרצה המן להתגבר על ישראל, אמר "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד", שישאל מפוזרים ומפורדים, ועל ידי זה רצה להתגבר עליהם ח"ו.

לעומת זאת, בדרכי ההתגברות עליו ועל גזירתו, אנו רואים שדקדקה אסתר ואמרה "לך כנוס את כל היהודים", וכן אחר כך כתיב "להיקהל ולעמוד על נפשם", וכתיב "נקהלו היהודים". וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה "זמן קהילה לכל". כי עיקר הנס של פורים שהוא מפלת המן עמלק היה על ידי הקיבוץ, שזה הוא היפך מחשבנתו הרעה, ועל כן הייתה לו מפלה גדולה על ידי זה.

ועל כן במצוות קריאת המגילה, אשר על ידה זוכים להפיל את קליפת המן עמלק בכל דור ודור, בכל שנה ושנה, ובכל אדם בפרטיות - יש הידור מצוה לחזור אחר "רוב עם", כמבואר בשולחן ערוך. כי עיקר תוקף הנס של פורים שהוא מפלת המן עמלק, הוא על ידי הקיבוץ הקדוש של ישראל.

(ע"פ ליקוטי הלכות, ציצית ז')

הלב משתוקק למעיין

גלותו של מוהרנ"ת התארכה עוד ועוד. משמיים נכפה עליו להישאר במוהילוב הרחוקה לתקופה בת שנתיים, כשהוא נאלץ להיוודע לנעשה בבית רבינו והחידושים המתחדשים בצל קדשו, רק באמצעות מכתבים שהגיעו אליו מפעם לפעם. עד כה, כשהתגורר בנמירוב הסמוכה לברסלב, היה רגיל לבוא אל רבינו בכל עת מצוא. אולם באותן שנתיים, תקס"ז-תקס"ח, נסע רק בזמני ההתקבצות שקבע רבינו: ראש-השנה, שבועות, ושבט חנוכה. ומי יוכל לשער את צערו מריחוק זה.

"ובואי למאהלוב" - הוא מספר - "התחילו עלי מחדש מניעות הרבה מלנסוע לרבינו ז"ל. כי כבר מבואר לעיל קצת, שהיה לי מניעות וייסורים הרבה לאין קץ בתחילת התקרבותי אליו, אשר אי אפשר להבין כלל איך זכיתי לשברם, וכל השומעם תצלילה אזניו, ולא ביארתי חלק אלף מהם. אך עיקר גודל הייסורים והמניעות לא נתמהמהו הרבה, כי השם יתברך זיכני ששברתיים במהירות מגודל חזקי, שיהיה איך שיהיה, אהיה מקורב אליו ז"ל, ויעבור עלי מה. ותיכף גירש אותי אבי מביתו, ועל ידי זה הוכרחה זוגתי אחר כך במשך חצי שנה לירד גם כן משולחן אבי נרו יאיר והיינו ניזונים על שולחננו. וכשראה אבי ובני ביתנו שאי אפשר להטות דעתי בשום אופן, נסתלקו ממני. וגם זוגתי, אף על פי שלא היתה דעתה אז מסכמת כלל על נסיעתי לרבינו ז"ל, הוכרחה גם כן בעל כורחה לבטל דעתה, כי ידעה והבינה שאי אפשר למנוע אותי מרבינו ז"ל בשום אופן בעולם.

"וכל מה שעבר בזה אי אפשר לספר, אך עיקר תוקף היסורין והמניעות לא נתמהמהו הרבה, אם אמנם בוודאי גם אחר כך היו לי יסורים ומניעות הרבה כמעט בכל נסיעה ונסיעה, אך אף על פי כן היו יסורים ומניעות שאפשר לסבלן, מאחר שכבר הייתי ניזון על

בעקבותיהם של החסידים בדורות שעברו

"רק תחזיקו עצמכם ביחד"

עובדי ה' מופלגים היו בני חבורת אנשי שלומינו שבעיר טירהאויצע. מיוחדים היו בעבודת התפילה, יחד עם ראש חבורתם הלא הוא ר' סענדער טירהאויצע, אשר נתן כל לבו עליה, והיה מאריך בה בנעימות ודביקות ובהשתפכות הנפש, וממנו ראו וכן עשו כל בני החבורה הקדושה.

גם במצוות צדקה הירדו כל כך, עד שהיו אומרים וממליצים עליהם, ש'מעשר' מממונם הם לוקחים לעצמם, ותשעת החלקים הנותרים מחלקים הם לצדקה... זאת בנוסף להתעוררות ליבם הנובער בעבודת ה', והיו כאלו שהפליגו בשבחם ואמרו כי אנ"ש טירהאויצע: ליבם פתוח כאלום - בעבודת הבורא, וכיסם פתוח - לפזר צדקה.

גדולה ויתירה היתה מידת האהבה והאחדות שביניהם, כך שמרבית הצדקה היו מכניסים לקופת החבורה, ומקופה זו היו ניזונים כל הנצרכים שהיו ביניהם. ואף ר' סענדער ראש חבורתם שעסק בסחורה, היה מרבה להכניס ולמלאות את הקופה הכללית לטובת החברים, כשלעצמו אכל רק לחם וחמיצת סלק.

אחד מהמיוחדים שבחבורה היה ר' לייב, אחיו של ראש החבורה ר' סענדער. וכמעשה כולם, עסק אף הוא בתורה ועבודה וגמילות חסדים, בתום וביושר ובהצנע לכת. אם כי לא נשמע ממנו כמעט כלום, מסופר כי ביום הפורים הקדוש, לאחר שקיים מצוות היום בהידור רב, בכוס אחר כוס, היה בבחינת 'מתפתה בייני' ש'יש בו מדעת קונו', עד שפעם באותו מעמד תפס בזקנו ונפלט מפיו: "זקן זה, כבר עשרים וחמש שנים נקי מהרהור..."

באחד השנים, לאחר שהתקבצו כל בני החבורה בבית אחד החברים, כמנהגם וכהרגלם בכל שנה ושנה, להיות עושים ביום הפורים אחרי הצהריים - נטלו ידם לסעודת פורים וקיימו את ה'חייב איניש לבסומי' בשבת אחים גם יחד, ובתוך כך יצאו בריקוד של שמחה. ר' לייב שהיה שתוי ביותר, נפל על הארץ באמצע הריקוד, וכראות החברים שר' לייב שוכב וישן, גמרו אומר לתת לו מנוחה, ועברו להמשיך את הריקודים בחדר הסמוך.

אבל ר' לייב לא ישן כלל, אמנם לקח לו כמה דקות להתאושש ולצבור כח, עד שקם על הרגלו ועבר גם הוא לחדר השני, ויהס את העם, ואמר להם: וכי זה נקרא חברים? כך עושים לחבר טוב? מניחים אותו לבד? וכי האם גם בעולם האמת תעשו לי כך? שכאשר יהיה לכם הרשות להתקדם ולעלות מדרגא לדרגא ומעולם לעולם, תניחו אותי לבד?

החברים, שגם הם מבוסמים היו, ענו ואמרו כולם פה אחד: חס ושלום, גם שם ידך תאחזנו! ולא זו משם עד שהסכימו ביניהם בקשר אחד, ובאו כולם בברית יחד, שגם בעולם הזה וגם בעולם האמת יחזיקו עצמם ביחד ולא ייפרדו זה מזה.



ר' לייב מטירהאויצע ז"ל

מבני חבורת העובדים שבטירהאויצע. היה אחיו של ראש החבורה ר' סענדער טירהאויצע, וכפי הנראה נתקרב לרבינו ז"ל יחד עם אחיו בסביבות שנת תרי"ד. כאמור לא נשמע אודותיו כמעט כלום, אבל מסיפורי דברים אלו, אפשר להציץ מן החרכים מעט מגדולתו וקדושתו העצומה.

ואת כל השומעים מפי ומפי כתבי לדורי דורות לעולמי עד ולנצח נצחים, הלא הם כתובים על ספרנו. החפץ באמת יראה בעיניו ובלבו יבין וישוב להשם יתברך על ידם, ויבין וישכיל אפס קצה מה שזיכני השם יתברך בימים ההם לשמוע מפיו הקדוש והנורא, דברים שכיסה עתיק יומין, דברים שלא שמעתן אוזן מעולם."

אחרי שהוא מגולל את המניעות שהיו לו בתחילת התקרבותו וכיצד התגבר עליהן, מספר מוהרנ"ת כיצד עתה חזרו והתחדשו עליו מחדש כל המניעות מצד משפחתו, עוד יותר מאשר בתחילת התקרבותו:

"וכל זה נמשך בערך ארבע שנים. אחר כך בשנת תקס"ז הנ"ל, שהתחיל גלותי וטלטולי למאהלוב, חזרו ונתחדשו עלי מחדש לגמרי כל המניעות יותר מבתחילה. רק שבאופן אחד היו קלים מבתחילה, מחמת שהייתי כבר חזק בדעתי מאוד מאוד בלי שיעור, כי כבר זכיתי לשמוע מה ששמעתי ולטעום מצוף דבש אמריו, הנעימים והקדושים, ועל ידי זה היה לי הכוח לשבר המניעות. כי זה כלל אצלנו שעיקר כל המניעות הם רק מניעות המוח וכו' כמבואר בספרו בכמה מקומות" (ימי מוהרנ"ת זי"ע).

האור של "עד דלא ידע"

כיצד זוכים 'לחיות' את הפורים כדבעי, מבואר ועד צאתו?

שאלה: היות ומצד אחד, קדושת הפורים הרי נוראה ונשגבה מאד, ומטבעם של דברים, הרצון והחשק הוא לנצל את היום ואת הזמן כדבעי, ו"לחיות" את האור והשמחה של היום הקדוש הזה בכל מהלך שעות היום. אולם, מאידך זמן רב מאד מהיום הולך על העסק סביב למצוות היום והמסתעף, כהליכה להורים ולמרתים ומכרים במשלוח המנות וכדו". אי לכך אני מוצא תמיד את עצמי בעיצומו של יום הפורים כשאני עסוק ללחום ולרדוף אחרי שמחת קדושת היום, וחבל שאמצא אותה רק לשעות הבודדות של המשתה ושמחה (שגם לזה אני צריך זכייה מיוחדת, לפגוש את החברים המתאימים שאוכל לשמוח ולדבר איתם). ובכן נפשי בשאלתי: כיצד זוכים 'לחיות' את הפורים כדבעי, מבואר ועד צאתו?

אנו צריכים להכין עצמנו וללמוד את החלק הפנימי של המצוות, למען נזכה לקיימם בשמחה וטוב לבב.



עד כאן התשובה הפשוטה. אולם, אם נתבונן קצת יותר לעומק, אזי נראה שכל סודו הגדול של היום הקדוש הזה, הוא "מגילת אסתר" - שמגלים את ההסתרה, מגלים את הקשר העמוק והפנימי והאחדות שאנו מושרשים ביהדותנו בהשי"ת באחדות כזאת של "אב ובן כחדא", כלשון רביה"ק בתורה שנלמדה זה עכשיו במסגרת התורה הזמנית [לקו"מ תורה לג]: "היינו האהבה שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים קודם הבריאה, שהיו ישראל עדיין בדעתו ובמוחו ... ואהבה שבדעתו ובמוחו היא למעלה מהזמן והמדות, ואינו מלוכש בשום לבוש".

ובמילים פשוטות יותר: לכל דבר יש את ה"עצם" שלו ואת ה"לבוש" שלו. העצם תמיד נסתר ופנימי, ואילו החלק הגלוי הוא תמיד רק ה"לבוש". ובכן, כשהאור של שער החמישים דקדושה נתגלה בכל עוזו ותוקפו, מתגלה ה"עצם" של יהודי, והוא הרבה הרבה מעבר לחלק הגילוי שלו.

ודוקא ביום הגדול והנורא הזה, עלינו לעלות למקום של "למעלה מטעם ודעת", סוד "הפור / הגורל" שאין בו שום טעם ודעת - "עד דלא ידע". ולסלק כפשוטו ממש את השכל שלנו, כי בזה היום מגלים את סודה של עצם היהדות, ושם אין שום מקום בלרדוף אחרי ה"לבושים", שכן עסוקים כעת עם ה"עצם"...

והנפק"מ מזה לעובדא ולמעשה לעניינינו, שעלינו לפקוח את העיניים ולגלות את נוראות קדושת עצם יהדותנו גם כשהיא נראית איך שנראית, ומשם לשאוב את השמחה הנוראה והבלתי מוגבלת והבלתי מותנית בשום תנאי.

ואכן, שמחה מופלגת זו אינה רק מנת חלקה של פורים, אלא של כל השנה כולה. אלא שביום זה יורד האור הגדול הזה לעולם, ובו המן-עמלק שרוצה לפגום במקום הגבוה הזה, נוחל את מפלתו.

ומן הראוי היה להעתיק מלשונו הקדוש של מוהרנ"ת בלקו"ה, כיצד היסוד הזה הולך ומתחדד מתוך ההלכות המדברות על פורים, בכל הלכה בשפה והסגנון שלה. ובכן לך נא ותרדשנו משם.

א לעכטיגן פרייליכן פורים!

תשובה: כמדומה שאפשר לחלק את התשובה לב' חלקים; א' באופן שטחי יותר, וב' באופן פנימי יותר. אולם לכל לראש, בל נשכח שיש לנו מתנה נפלאה, הנשק התמידי והנצחי שלנו, הלא היא: התפילה! ואמנם מן הראוי להרבות בתפילה "שְׁנֵזְקָה לְקַבֵּל וְלָקִים אֶת יְמֵי הַפּוּרִים הַקְּדוּשִׁים בְּזַמְנֵיהֶם כְּרְאוּ, שְׁנֵזְקָה לָקִים כָּל הַמְצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַנְּהוּגוֹת בְּפוּרִים בְּקִדְשָׁה וּבְטָהְרָה גְּדוּלָּה, בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב, בְּגִילָה בְּרָנָה בְּדִיצָה וְחֶדְוָה רַבָּה וְעֲצוּקָה מְאֹד, עִם כָּל פְּרִטִיָּהִם וְדִקְדוּקֵיהֶם וְכַוְנוֹתֵיהֶם וְתַרְנִיג מְצוֹת הַתְּלוּיֹת בְּהֵם" (ליקוטי תפילות ח"ב, תפילה לז). וכפי שמוהרנ"ת, כדרכו בקודש, מיטיב לפרט שם בתפילתו את כל פרטי חלקי המצוות והמסתעף אליהם, עיי"ש בתפילה הקדושה והנוראה, ותמצא נחת.

ואז, אחרי שהתפללנו, יש לנו גם עצה נפלאה מרביה"ק, אשר הוא עצמו היה נוהג כך, והיא: "טוב מאד להשליך עצמו על השם יתברך ולסמוך עליו. ודר"א (אומר רבינו על עצמו) כשמגיע שבת או יום טוב אזי אני מוסר כל ההתנהגות וכל העניינים והתנועות של אותו השבת או היום טוב להשי"ת, שיהיה הכל כרצונו ית'. ואזי איך שמתנהג באותו השבת ויו"ט שוב אינו חושב וחושש כלל שמא לא יצא ידי חובה בהנהגת קדושת אותו היום, מאחר שכבר מסר הכל להשם יתברך וסמך עליו יתברך לבד" (שיחות הר"ן, ג).

ובחלק המעשי:

הנה פשוט וברור, שכל שמכניס את המח ואת הלב עם הדעת הקדושה הגנוזה בכל חלק ממצוות היום, ולומדים את ה'ליקוטי הלכות' שמגלה לנו ע"פ תורתו של רביה"ק את הסודות הגנוזות הן במקרא מגילה הן במשלוח מנות והן במתנות לאבינוים והן במשתה ושמחה, ובכלל בתוקף עצם קדושת היום - אזי אפשר פשוט 'ללכת' איתם, ולחשוב עליהם גם בעודנו עסוקים בחלקים הטכניים והמעשיים, ואז ברור שהכל מקבל אור אחר לגמרי. ובי"ה יש היום קונטרסים נפלאים שמלקטים בקצרה את דברי מוהרנ"ת, דבר דבור על אופניו, תפוחי זהב במשכיות כסף, וצריך פשוט לקחת לעצמנו קצת זמן ולהכין את עצמנו. וכמו שאנו דואגים להכין וללמוד את חלק ההלכה למעשה, כיצד לקיים את המצוות הקדושות בכל פרטיהם ודקדוקיהם, כך גם

שמחת התורה!

בשבת קודש זו, יזכו המוני מתפללי בית מדרשינו 'אור אברהם' ותושבי ירושלים עיר הקודש, לשבת מיוחדת ומרוממת. בבוקר יום השבת יתקיים מעמוד 'הכנסת ספר תורה' להיכל בית המדרש, בשילוב 'מעמד הכתרה' להרה"ג ר' יעקב שלמה מוזסון שליט"א, מחשובי פוסקי אנ"ש ור"מ ישיבת טשעבין, שישמש מעתה כרב ופוסק בית המדרש. שישו ושמחו בשמחת התורה!

לעשות מהתורות תפילות

בחודשים האחרונים הוקמה חבורה חדשה בשם 'חיי נצח' לעודד את אמירת התפילות הנוראות מהספר הקדוש ליקוטי תפילות, המעוררים ישנים ומקיצים נרדמים.

החבורה מתמקדת בניתיים בבחורי הישיבות, ועד עתה כבר הצטרפו אליה כ-800 בחורים כ"ו.

לפרטים נוספים חייגו: 077.5018.758

מהנעשה והנשמע

חבורות הברכים מורשת הנחל: בליכ השבת התקיימו עשרות סעודות שבת לכלל בחורי החבורות בביתם של ראשי החבורות, כהכנה ליום הפורים.

בית מדרשינו נחלת חן ב"ש: מאז היכלת מוהרנ"ת נתעוררו כמה אברכים להדהיר את אוצר ספרי ברסלב בבית המדרש, ובימים האחרונים נחנך ארון ספרים ענק ומהודר עם אלפי ספרי ברסלב מכלל ההוצאות והמהדורות.

חבורות האברכים קרן אור: התקיים ליל שבת התאחדות בירושלים ובית שמש, בו סעדו האברכים יחדיו ונשמעו דיבורים משפיעי אנ"ש לכראת יום הפורים הקרוב ובא.

חבורות האברכים מורשת הנחל: התקיימו מעמדי מלווה מלכה לכלל האברכים בירושלים ובי"ש, עם ריקודי קודש ודיבורי התעוררות לכראת יום הפורים הקדוש.

בית מדרשינו בווייליאמסבורג: התקיימה שבת התאחדות עם הרה"ח ר' שמעון אכל ברוך שליט"א.

כטייל בתורתו בארה"ב: התקיימו שיעורים ברשת הכוללים מפי משפיעי אנ"ש מארה"ק, הרה"ח ר' שמעון אכל ברוך שליט"א, והרה"ח ר' אליעזר חשין שליט"א.

כולל יעלת חן ב"ש: התקיימה נסיעה לציון רביה"ק באומן לכלל חברי הכולל.

נקודת הסב

על ידי שמחת פורים במחצית פנים ורקודים, זוכה לתמונה על עצמו קבלת התורה כנגלה וכנסתר, שזוהי הארה נפלאה של כרדמי ואסתר. הני שזוכה להתעוררות טוילה והישק עצום לקום את מצוות התורה שבנגלה, ולהבין פאמת ולקום סודות והכמות אמתיות שבתורת הנסתר. גם על ידי שמחת פורים פראוי, זוכה להבניע את קלפת המן עמלק יפח שמו, הני התאוות ומדות רעות, שהן מכונות קלפת המן עמלק. ועל ידי שמחת פורים פראוי מתבטלים נאוו ועבדותה ורה וכפירות, זוכה לאמונה טולה, והלכמות הקדושה, והחיים ואריכות ימים, ונמתקים ובטלים כל מיני דינים ונדרות רעות מישראל.

(עצת המבארות פורים)



טלפון בא"י: 02-5021316 • בארה"ב: 845.584.1011
אימייל: leuvuy148@gmail.com
להערות, לתרומות והוצאות או להפצת הגיליון באזור מגוריך, נא להשאיר הודעה במערכת לקבלת העלון מדי שבוע ניתן לשלוח אימייל למערכת



שיעורים ושיחות בעבודת ה'			
מערכת ברסלב			
נייטם, שיעורים, ניונים, סיטורי התרבות ועוד			
ענגלאנד	ארה"ק	ארה"ב	ארץ
0330.350.3064	079.704.0073	718.362.8870	0330.390.0487 02.5.808.321 646.585.2985
קול איחוד ברסלב לטוה"ק 09-7721111			